

Profetian Henki: Viivytyksen aika ja keskiyön huuto

Habakukin kaksi taulua

Jeff Pippenger

2012-10-14

Habakukin kaksi taulua 2/95

Milleriläisten kalenterin ja viivytyksen ajan ymmärtäminen

Viime esityksessämme nousi esiin kysymys siitä, kuinka 22. lokakuuta 1844 voi olla seitsemännen kuun kymmenes päivä, jos 22. maaliskuuta 1844 on ensimmäisen kuun ensimmäinen päivä. Milleriläiset ymmärsivät maaliskuussa 1844 väärin sen, minkä he uskoivat olevan vuoden 1843 päättyminen. Tämän pettymyksen jälkeen he tutkivat uudelleen ajan raamatullista laskutapaa. Tätä selitetään Gerhard Damsteegtin kirjassa Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, erityisesti sivuilla 89 ja 92. Kun he uskoivat vuoden 1843 päättyneen, he arvioivat uudelleen kaksi osatekijää aikakäsityksessään: siirtymän vuodesta 1843 vuoteen 1844 sekä ne päivät, jotka merkitsevät vuosien alkamista ja päättymistä, jotta he voisivat laskea seitsemännen kuun kymmenennen päivän.

Korostan usein sitä, että 22. maaliskuuta ja 22. lokakuuta välissä on seitsemän kuukautta. En väitä, että tämä olisi Seitsemännen kuukauden liike, mutta on mielenkiintoista, että milleriitit uskoivat 22. maaliskuuta olevan merkityksellinen, ja se on hyödyllinen ajallinen kiintopiste mielessä—seitsemän kuukautta myöhemmin tullaan 22. lokakuuta. Tämä on tosiasia.

Pettymys ja viivytyksen aika eivät olleet aikaprofetian täyttymyksiä, vaan pikemminkin seurausta milleriläisten väärinkäsityksestä. Heidän väärinkäsityksensä toteutti viivytyksen ajan ja pettymyksen; ei ollut mitään nimenomaista profetiaa, joka olisi ilmoittanut, että viivytyksen aika alkaisi tiettyä ajankohtana. Heidän uskonsa siihen, että vuosi 1843 oli päättynyt 22. maaliskuuta 1844, aiheutti pettymyksen.

Damsteegt sanoo:

Vaikka karaalainen ajanlasku, joka osoitti juutalaisen vuoden päättyvän uudenkuun aikaan 17. huhtikuuta 1844, oli suosittu tärkeimmissä milleriittien aikakausjulkaisuissa, enemmistö uskovista piti 21. maaliskuuta 1844 Kristuksen paluun ajankohtana. Milleriittiliikkeen ulkopuolella 21. maaliskuuta oli laajalti tunnettu, ja tuolle päivälle kohdistui hyvin yleinen odotus koko adventismin järjestelmän täydellisestä kukistumisesta.

Luin eilen, että Miller odotti tuota päivämäärää. Suurin osa milleriläisistä tähysi tuota päivämäärää, ja jopa heidän vastustajansa tiesivät sen ja tarkkailivat sitä todisteena siitä, että milleriläiset olivat väärässä. Tämä oli vallitseva käsitys. Sen mentyä ohi he ryhtyivät tutkimaan aikaprofetioita tarkemmin, mikä johdatti heidät päivämäärään 22. lokakuuta 1844. Tämä tarjoaa viitekohdan

kysymykseen, joka tuli esiin eilen.

Viivytyksen aika ja Ellen Whiten ensimmäinen näky

Tänään haluan käyttää enemmän aikaa viivytyksajan tarkasteluun. Tämä on tärkeää, koska käsittelemme Ellen Whiten ensimmäistä näkyä, jossa hän sanoo, että kirkas valo taivaaseen johtavan polun alussa oli keskiyön huuto, ja jos kieltää tuon valon, putoaa pois taivaaseen johtavalta polulta. Pyrin osoittamaan, että hänen näyssään keskiyön huuto käsittää Toisen enkelin sanoman koko historian.

Minulla ei henkilökohtaisesti ole mitään vaikeutta sanoa, että tuossa näyssä oleva keskiyön huuto, joka on polun alussa ja valaisee tietä koko matkan varrella, kuvaa milleriittien historiaa vuosina 1840–1844. Tämän historian dynamiikka on ymmärrettävä oikein. Itse keskiyön huudon täytyminen ajoittui elokuun 12. päivästä 17. päivään, jolloin sanoma esitettiin Exeterin leirikokouksessa, ja sitten he kantoivat sanomaa noin kahden kuukauden ajan — syyskuun ja lokakuun, kaksi kuukautta ja viisi päivää. Ennen lokakuun 22. päivää he valmistautuivat Herran paluuseen. Tämä kahden kuukauden ajanjakso on keskiyön huudon historiaa. Tätä ajanjaksoa ei kuitenkaan voi ymmärtää ymmärtämättä niitä vaihteita, jotka johtivat siihen. Minulle keskiyön huuto on täsmällisemmin viivytyksen ajan historiaa, joka jatkuu 22. lokakuuta 1844 saakka.

Kolmen enkelin sanomien paikantaminen

Tässä on vuosien 1840–1844 historia. Profetian Hengen kirjoituksissa on useita kohtia, joissa sisar White kertoo meille, että meidän tulee tietää, mihin sanomat sijoittuvat. Kun alat paikantaa sanomia, huomaat, että kaikki sanomat saapuvat tiettyyn ajankohtaan ja saavat siitä lähtien voiman.

Ensimmäinen enkeli saapui vuonna 1798 lopun aikana, jolloin Danielin kirja avataan ja tieto lisääntyi. Ensimmäisen enkelin sanoma saa voiman 11. elokuuta 1840, jolloin vuosi–päivä-periaate vahvistetaan koko maailmalle, tuoden alas Ilmestyskirjan 10. luvun enkelin, mikä symboloi ensimmäisen enkelin sanoman voimaannuttamista.

Toinen enkeli saapui kesäkuussa 1842. Luimme eilen, että kesäkuussa 1842 herra Miller piti toisen esitelmäsarjansa Casco Streetin kirkossa. Vähäisin poikkeuksin protestanttiset kirkot sulkivat ovensa. Niinpä kesäkuussa 1842 Toisen enkelin sanoma saapui, sillä kun protestanttinen kirkko sulkee ovensa Ensimmäisen enkelin sanomalta, siitä tulee osa Babylonia. Toisen enkelin sanoma on kutsu ulos Babylonista. Se on etenevä.

Sisari White kertoo meille, että vaikka protestantit alkoivat sulkea oviaan kesäkuussa 1842, kutsu ulos Babylonista — Toisen enkelin sanoman sisältö — ei todellisuudessa alkanut ennen kesää 1844.

Toisen enkelin sanoma saapui kesäkuussa 1842, ja se saa voimansa Keskiyön huudon sanomasta, 12.–17. elokuuta 1844, Exeterin leirikokouksessa.

Kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844, sillä sinä päivänä tie Kaikkeinpyhimpään avautuu, missä ihmiset voivat ymmärtää, että Kristus on nyt Ylipappi Kaikkeinpyhimmässä. Siellä liitonarkki

tunnistetaan, ja arkissa ovat kymmenen käskyä. Kun sisar White vietiin Kaikkeinpyhimpään ja hän katseli kymmentä käskyä, hän näki, että sapattikäsky loisti muiden yläpuolella, osoittaen sapatin merkityksen Kolmannen enkelin sanomassa. Siitä tulee koetus sapatin tai sunnuntain suhteen. 22. lokakuuta 1844 Kolmannen enkelin sanoman sisältö saapui.

Yksi kaikkien kolmen sanoman tuntomerkki on se, että kun ensimmäisen enkelin sanoma saapui vuonna 1798, kukaan ei ymmärtänyt sitä. Herra herätti William Millerin ensimmäisen enkelin sanansaattajaksi, mutta vasta vuonna 1818 — kaksikymmentä vuotta myöhemmin — Miller alkoi ymmärtää sanomaa. Sanoma saapuu, mutta kestää aikansa, ennen kuin Jumalan kansa tunnistaa sen, ja sitten se saa voiman.

Toisen enkelin sanoma saapui kesäkuussa 1842, mutta yksikään milleriitti ei vuonna 1842 alkanut kutsua protestanttisia kirkkoja Babyloniksi. He eivät vielä tunnistanee sitä. Vasta kesällä 1844 he alkoivat tunnistaa sen ja kutsua ihmisiä ulos kirkoista. Sanoma saapuu, sitten se ymmärretään, ja sitten se saa voimansa.

22. lokakuuta 1844, kun Hiram Edson sai näkynsä Kristuksesta siirtymässä Pyhästä paikasta Kaikkeinpyhimpään, he saivat jonkin verran valoa Kristuksen palvelustehtävän muutoksesta. Mutta 23. lokakuuta 1844 Hiram Edson ei ollut valmis kirjoittamaan artikkelia tai saarnaamaan saarnausta siitä, että sunnuntai olisi pedon merkki. He eivät ymmärtäneet kolmannen enkelin sanomaa ennen kuin vasta tuon ajanjakson jälkeen.

Kolmannen enkelin sanoma saa voimansa, kuten seitsemännen päivän adventistit tietävät, silloin kun Ilmestyskirjan 18. luvun neljäs enkeli liittyy siihen. Niille, jotka seuraavat tätä suoratoiston välityksellä tai myöhemmin DVD-levyiltä, saattaa herätä halu väitellä siitä ajankohdasta, jolloin neljäs enkeli liittyi kolmanteen 11. syyskuuta 2001. Tässä vaiheessa emme esitä siitä mitään väitteitä, mutta emme myöskään kiellä sitä: neljäs enkeli liittyy kolmanteen enkeliin kaksoistornien sortuessa, ja tässä kohden Kolmannen enkelin sanoma saa voimansa.

Kaikilla kolmella enkelin sanomalla on nämä tuntomerkit: ne saapuvat, ne ymmärretään, ja sitten ne varustetaan voimalla.

দুটি দ্বার-বন্ধ হওয়া এবং মন্দির-শুদ্ধকরণ

Kesäkuussa 1842 alkoi sulkeutua ovi, minkä merkitsi se, että protestanttiset kirkot sulkivat ovensa ensimmäisen enkelin sanomalta. Tämän historian alussa näemme oven sulkeutuvan, ja tämän historian — toisen enkelin historian — lopussa ovi sulkeutuu jälleen: ovi pyhään paikkaan, ovi kymmenen neitsyen vertauksessa.

Nämä kaksi oven sulkeutumista on tärkeä panna merkille, varsinkin jos aiotte käsitellä kahta temppelin puhdistamista. Kristus puhdisti temppelin kahdesti ollessaan maan päällä, ja sisar White kertoo meille, että maailman lopussa tulee olemaan kaksi temppelin puhdistamista, niin kuin oli milleriittien aikana. Milleriittiajan temppelin puhdistamiset voidaan merkitä oven sulkeutumisessa kesäkuussa 1842 — temppelin ensimmäinen ovi, protestanttisuus — sekä toisessa temppelin puhdistamisessa, kun milleriittien temppelin puhdistaminen on päättynyt.

Tarkastelemme viipymisen aikaa. Tässä toisen enkelin historiassa viipymisen aika alkaa 22. maaliskuuta 1844, ja sitä rajaavat kaksi temppelin puhdistamista. Se on toisen enkelin sanoma.

Tämä on myös Gideonin kertomus. Gideonin kertomuksessa oli kaksi puhdistusta, mikä on yksi kahden temppelin puhdistamisen ja toisen enkelin sanoman vertauskuvista.

Viivytyksen aika ja keskiyön huuto profetiassa

Aloittakaamme tutkimuksemme lainauksella teoksesta Spiritual Gifts, osa 1, sivut 195, 196. Tarkastelemme viivytyksen aikaa ymmärtääksemme sen yhteyden keskiyön huutoon, sillä emme tahdo hylätä keskiyön huudon valoa; jos niin teemme, putoamme polulta alapuolella olevaan jumalattomaan maailmaan.

Enkeleitä lähetettiin auttamaan väkevää enkeliä taivaasta, ja minä kuulin ääniä, jotka näyttivät kaikuvaan kaikkialla: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ja saisi te hänen vitsauksistaan; sillä hänen syntinsä ovat ulottuneet taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä. Tämä sanoma näytti olevan lisäys kolmanteen sanomaan” — Nyt hän juuri lainasi Ilmestyskirjaa 18:4: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, . . .” Ja hän sanoo: ”Tämä sanoma näytti olevan lisäys kolmanteen [enkelin] sanomaan ja liittyi siihen, niin kuin keskiyön huuto liittyi toisen enkelin sanomaan vuonna 1844.”

Toisen enkelin sanoma saapuu kesäkuussa 1842, ja keskiyön huuto liittyy siihen elokuussa 1844. Tämä Hengen vuodatus tämän sanoman ylle — kutsu ulos Babylonista — on se historia, jota sisar White käyttää kuvatakseen 11. syyskuuta 2001 alkavan historian, jolloin kolmannen enkelin sanomaan liittyy neljäs enkeli. Neljäs enkeli on se hetki, jolloin Ilmestyskirjan 18. luvun Väkevä Enkeli laskeutuu.

”Tämä sanoma näytti olevan lisäys kolmanteen sanomaan ja liittyi siihen, samoin kuin keskiyön huuto liittyi toisen enkelin sanomaan vuonna 1844. Jumalan kirkkaus lepäsi kärsivällisten, odottavien pyhien yllä” — keiden yllä Jumalan kirkkaus lepäsi? Kärsivällisten — mitä? Odottavien. Kärsivällisten, odottavien pyhien. Selvä? Odottavien pyhien; sillä me elämme nyt siinä historian vaiheessa, jossa profetia sanoo: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa 1335 päivää. Vaikka näky viipyisi, odota sitä.” Ne ihmiset, jotka tulevat saamaan Pyhän Hengen vuodatuksen, ovat odottavat pyhät.

”Jumalan kirkkaus lepäsi kärsivällisten, odottavien pyhien yllä, ja he antoivat pelottomasti viimeisen vakavan varoituksen, julistaen Babylonin kukistumista ja kehottaen Jumalan kansaa lähtemään siitä ulos, jotta he voisivat välttyä sen kauhealta tuomiolta.” — Tietenkin tämä koskee meidän aikaamme; mutta meidän aikamme odottavat pyhät ovat esikuvattuina siinä Milleriittien historian odottavissa pyhissä, jota tarkastelemme.

Valo, joka vuodatettiin odottavien ylle, tunkeutui kaikkialle, ja ne, joilla seurakunnissa oli mitään valoa ja jotka eivät olleet kuulleet ja hylänneet kolmea sanomaa, vastasivat kutsuun ja lähtivät langenneista seurakunnista.” — Tämä on: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani!” Tämä puhuu niistä, jotka meidän aikamme tulevat ulos Babylonin seurakunnista, kun sunnuntailaki astuu

voimaan Yhdysvalloissa. Ne ovat langenneita seurakuntia, Babylonin seurakuntia.

”Monet olivat tulleet vastuunalaisuuden ikään sen jälkeen, kun nämä sanomat oli annettu, ja valo loisti heidän ylleen, ja heillä oli etuoikeus valita elämä tai kuolema.” — Nyt hän siis sanoo, että protestanttisissa kirkkoissa on nykyään ihmisiä, jotka ovat tulleet vastuunalaisuuden ikään 22. lokakuuta 1844 jälkeen; ja näin on. Nykyään protestanttisissa kirkkoissa olevat ihmiset eivät olleet elossa silloin, kun kolmannen enkelin sanoma tuli Millerin liikkeen historiaan. Heitä ei pidetä vastuullisina siitä hylkäämisestä, jonka protestanttiset kirkot tekivät omana aikakautenaan, ja tämä on keskeinen seikka, joka on syytä panna merkillä, jos koskaan tutkit sitä, kuinka Kristuksen historia havainnollistaa maailman loppua; sillä teknisesti, profeetallisesti, Jerusalemin olisi voitu, olisi pitänytkin, tulla hävitetyksi vuonna 34 jKr.

Juutalaisille oli määrätty 490 vuoden koetusaika, erotettuna Danielin 8. ja Danielin 9. luvussa mainituista 2300 vuodesta. Nuo 490 vuotta päättyivät vuonna 34 jKr. Stefanuksen kivittämiseen. Siinä vaiheessa Jerusalemin oli profeetallisesti määrä tuhoutua, mutta sitä ei tuhottu ennen vuotta 70. Teoksessa Suuri taistelu sisar White sanoo samasta historiasta saman asian. Hän sanoo, että oli lapsia ja muita, jotka eivät ennen vuotta 34 olleet kuulleet Kristuksen ja opetuslasten sanomaa, ja että Jumala armossaan antoi heille aikaa joutua sanoman puhuttelemiksi ennen Jerusalemin tuhoa. Hän osoittaa, samoin kuin Kristus, Jerusalemin tuhon kuvaavan maailman loppua.

Tuo historia on esikuva juuri siitä historiasta, josta hän puhuu. Kun sunnuntailaki tulee Yhdysvaltoihin ja sanoma vihdoin menee langenneille kirkkoille, Jumalan lapsia, jotka nyt ovat Babylonissa, ei pidetä vastuullisina siitä hylkäämisestä, jonka heidän kirkkonsa tai esi-isänsä tekivät 1800-luvulla.

Monet olivat tulleet vastuulliseen ikään sen jälkeen, kun nämä sanomat oli annettu, ja valo loisti heille, ja heillä oli etuoikeus valita elämä tai kuolema. Jotkut valitsivat elämän ja asettuivat niiden rinnalle, jotka odottivat Herraansa ja pitivät kaikki hänen käskynsä. Kolmannen sanoman oli tehtävä työnsä; kaikkien tuli tulla koetelluiksi sen perusteella, ja kalliit oli kutsuttava ulos uskonnollisista yhteisöistä. Vakuuttava voima liikuttaa vilpittömiä, samalla kun Jumalan voiman ilmeneminen pitää sukulaiset ja ystävät pelossa ja pidättyvinä, eivätkä he uskalla eivätkä heillä myöskään ole voimaa estää niitä, jotka tuntevat Jumalan Hengen työn vaikuttavan heissä. Viimeinen kutsu viedään jopa köyhille orjille asti, ja heidän joukossaan hurskaat vuodattavat nöyrin sanoin laulujaan ylenpalttisesta ilosta onnellisen vapautumisensa näköalan johdosta, eivätkä heidän herransa voi heitä estää; sillä pelko ja hämmästyminen pitävät nämä vaiti. Voimallisia ihmeitä tapahtuu, sairaita parannetaan, ja merkit ja ihmeet seuraavat uskovia. Jumala on tässä työssä, ja jokainen pyhä, seurauksia pelkäämättä, seuraa oman omantuntonsa vakaumusta ja yhtyy niihin, jotka pitävät kaikki Jumalan käskyt; ja he julistavat kolmatta sanomaa voimalla. Minä näin, että kolmas sanoma päättyisi voimalla ja väkevyydellä, jotka suuresti ylittäisivät keskiyön huudon.

Näissä kahdessa kappaleessa tämä on toinen kerta, kun hän on verrannut meidän historiaamme maailman lopun sunnuntailain aikana Keskiyön huudon historiaan. Ensimmäisellä kerralla hän sanoo, että Ilmestyskirjan 18. luvun Väkevä Enkeli liittyy Kolmanteen Enkeliin niin kuin Keskiyön huuto liittyi Toiseen Enkeliin. Vaikka hän käsittelee sunnuntailakikriisin historiaa, hän käyttää

selvästi Toisen Enkelin historiaa viitekohtana. Ne ovat rinnakkaisia historioita.

Jumalan palvelijat, korkeudesta saadulla voimalla varustettuina, kasvonsa valaistuina ja pyhästä vihkiytymisestä loistaen, lähtivät täyttämään tehtävänsä ja julistamaan sanomaa taivaasta. Uskonnollisiin yhteisöihin kaikkialle hajallaan olleet sielut vastasivat kutsuun, ja kalliit vietiin kiireesti ulos tuomituista kirkoista, niin kuin Loot kiireesti vietiin ulos Sodomasta ennen sen hävitystä.

Mitä tulee kutsuun lähteä pois Babylonista, olipa kyseessä maailman lopun aika tai toisen enkelin sanoma, Loot on tämän historian vertauskuva, samoin kuin Sodoman hävitys.

Jos ymmärrät Danielin kirjan 11. luvun oikein, jakeessa 41 Pohjan kuningas tunkeutuu ihanaan maahan, ja monet kukistuvat, mutta ”nämä pelastuvat hänen kädestään: Edom, Mooab ja ammonilaisten pääosa.” Mooab ja Ammon ovat Lootin kahden tyttären jälkeläisiä. Lootin perhe edustaa niitä, jotka pelastuvat paavinvallan kädestä sunnuntailakikriisin aikana.

Sisar White käyttää tätä vertauskuvaa. Langenneita kirkkoja edustaa Loot, ja kalliit vietiin kiireesti pois tuomituista kirkoista, niin kuin Loot vietiin kiireesti pois Sodomasta ennen sen hävitystä. Jumalan kansa varustettiin ja vahvistettiin sillä erinomaisella kirkkaudella, joka laskeutui heidän ylleen runsaassa yltäkylläisyydessä, valmistaen heitä kestämään kiusauksen hetken. Kaikkialla kuultiin monien äänten sanovan: ”Tässä on pyhien kärsivällisyys; tässä ovat ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.”

Vaikka hän puhuu maailmanajan lopussa tapahtuvasta kutsusta ulos Babylonista, hän käyttää milleriläisen ajanjakson toisen enkelin sanoman historiaa kuvatakseen tuota kutsua. Toisen enkelin sanoma on kutsu ulos Babylonista, ja tämä historia on sunnuntailakikriisin historian esikuva.

Yksi niistä raamatullisista viittauksista, joita Ellen White käyttää kuvatessaan tätä historiaa, on kertomus Sodomasta ja Gomorrasta. Luemme 1. Mooseksen kirjan 19:1–11, joka on osa Lootin kertomusta.

Ja kaksi enkeliä tuli illalla Sodomaan; ja Loot istui Sodoman portissa. Kun Loot näki heidät, hän nousi heitä vastaan ja kumartui kasvoillensa maahan. Ja hän sanoi: Katso nyt, herrani, poiketkaa, minä pyydän, palvelijanne taloon ja yöpykää siellä, peskää jalkanne, niin saatte nousta varhain ja jatkaa matkaanne. Mutta he sanoivat: Emme, vaan me vietämme yön kadulla. Mutta hän pyysi heitä kovin, ja he poikkesivat hänen luokseen ja menivät hänen taloonsa. Ja hän valmisti heille pidot ja paistoi happamatonta leipää, ja he söivät. Mutta ennen kuin he olivat käyneet levolle, kaupungin miehet, Sodoman miehet, piirittivät talon, sekä nuoret että vanhat, koko kansa joka taholta. Ja he huusivat Lootille ja sanoivat hänelle: Missä ovat ne miehet, jotka tulivat luoksesi tänä yönä? Tuo heidät ulos meille, että saisimme maata heidän kanssaan. Niin Loot meni heidän luokseen ovelle ja sulki oven jälkeensä, ja sanoi: Älkää, minä pyydän, veljeni, tehkö niin pahasti. Katso, minulla on kaksi tytärtä, jotka eivät ole miestä tunteneet; sallikaa minun, minä pyydän, tuoda heidät ulos teille, ja tehkää heille niin kuin teidän silmissänne hyvältä näyttää; mutta näille miehille älkää tehkö mitään, sillä sitä varten he ovat tulleet minun kattoni suojaan. Mutta he sanoivat: Pois tieltä! Ja he sanoivat jälleen: Tuo yksi on tullut muukalaisena asumaan, ja hän tahtoo muka olla tuomari; nyt me teemme sinulle

pahemmin kuin heille. Ja he ahdistivat kovasti miestä, Lootia, ja tulivat lähelle murtaakseen oven. Mutta ne miehet ojensivat kätensä, vetivät Lootin luokseen taloon ja sulki oven. Ja he löivät talon oven luona olevat miehet sokeudella, niin pienet kuin suuret, niin että nämä väsyttivät itsensä ovea etsiessään.

Asteittainen koetteleminen ja viipymisen aika

Sisaret White puhuu asteittaisesta koettelemisprosessista Kristuksen aikana ja milleriittien aikana, havainnollistaen meille asteittaista koettelemisprosessia. Teoksessa *Early Writings*, sivulla 259, hän sanoo:

Ne, jotka eivät ottaneet vastaan Johannes Kastajan sanomaa, eivät voineet hyötyä Jeesuksen opetuksista, eivätkä he myöskään voineet hyötyä Kristuksen palveluksesta ylhäisessä pyhäkössä.” Sitten hän sanoo: ”Ne, jotka eivät ottaneet vastaan ensimmäisen enkelin sanomaa, eivät voineet hyötyä toisen enkelin sanomasta, eivätkä he myöskään voineet hyötyä keskiyön huudosta.

Tuossa kohdassa teoksessa *Early Writings*, s. 259, kun ovi suljetaan Kristuksen aikana, juutalaiset ovat täydellisessä pimeydessä, sokeudessa.

Toisen enkelin milleriittinen historia on Lootin historia. Kaksi enkeliä saapuu kaupunkiin (kesäkuu 1842), toisen enkelin sanoma tulee, ja Loot saa heidät viipymään yöksi (viipymisen aika). Tapahtuu tuomio, ja sitten ovi sulkeutuu (22. lokakuuta 1844).

Tarkastelemme vielä toista raamatullista kertomusta, jossa viivytyksen aika asettuu rinnakkain milleriläisen historian kanssa, ennen kuin kokoamme tämän yhteen.

Mooses, pyhäkkö ja viivytyksen aika

Seuraava kertomus on siitä, kuinka Mooses saa ohjeet pyhäkön rakentamisesta ja Laista.

Seitsemäntenenä päivänä, joka oli sapatti, Mooses kutsuttiin ylös pilveen. Paksu pilvi avautui koko Israelin nähden, ja Herran kirkkaus leimahti esiin kuin kuluttava tuli. ”Ja Mooses meni pilven keskelle ja nousi vuorelle; ja Mooses oli vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.” *Patriarchs and Prophets*, 313, 314.

Vuorella viivytetyt neljäkymmentä päivää eivät sisältäneet kuutta valmistuspäivää.

Tämän historian aikana Mooses vietti 46 päivää vastaanottaen ohjeita temppelin rakentamista varten; tämä vastaa niitä 46 vuotta, vuosina 1798–1844, jolloin Herra herätti Milleriläisen temppelin, samoin kuin niitä 46 vuotta, joiden ajan Herodes rakensi temppeliä uudelleen, mistä mainitaan Joh. 2:20:ssa, sekä ihmisruumiin temppelin 46 kromosomia. Niiden kuuden päivän aikana Joosua oli Mooseksen kanssa, ja yhdessä he söivät mannaa ja joivat purosta, joka virtasi alas vuorelta. Joosua ei mennyt Mooseksen kanssa pilveen, vaan jäi sen ulkopuolelle, söi ja joi päivittäin odottaessaan Mooseksen paluuta, samalla kun Mooses paastosi niiden neljänkymmenen päivän ajan.

Oleskellessaan vuorella Mooses sai ohjeet pyhäkön rakentamiseksi, jossa jumalallinen läsnäolo ilmenisi erityisellä tavalla. ”Ja he tehkööt minulle pyhäkön, asuakseni heidän keskellensä” (2. Moos. 25:8), oli Jumalan käsky.

Tässä kohdin havaitsemme luvun 46 liittyvän pyhäkön rakentamiseen.

Luemme Toisesta Mooseksen kirjasta ja panemme tässä kertomuksessa merkille viivytyksen ajan, sillä se esikuvaa viivytyksen aikaa Kristuksen aikana, milleriläisten aikana ja maailman lopussa. Viivytyksen aika synnyttää ne olosuhteet, jotka mahdollistavat keskiyön huudon julistamisen ja kahden palvojaluokan muodostumisen. Ilman viivytyksen aikaa tuon historian dynamiikka ei olisi paikallaan sitä varten, mitä Herra tahtoo toteuttaa keskiyön huudossa. Meidän on nähtävä, mitä viivytyksen aika edustaa.

Ja hän sanoi Moosekselle: Nouse Herran tykö, sinä ja Aaron, Naadab ja Abihu sekä seitsemänkymmentä Israelin vanhinta, ja kumartakaa taampaa. . . . Ja Mooses otti puolet verestä ja pani maljoihin, ja puolet verestä hän vihmoi alttarille. Ja hän otti liiton kirjan ja luki kansan kuullen; ja he sanoivat: Kaiken, mitä Herra on puhunut, me teemme ja olemme kuuliaiset. Ja Mooses otti veren ja vihmoi sen kansan päälle ja sanoi: Katso, tämä on sen liiton veri, jonka Herra on tehnyt teidän kanssanne kaikkien näiden sanojen perusteella. 2. Moos. 24:1, 6–8.

Tämä 46 päivän ajanjakso, tämä viipymisen aika, on se hetki, jolloin Herra astuu liittoon kansan kanssa.

Solmiko Herra tässä historiassa liiton milleriläisten kanssa? Kyllä.

Solmiko Hän liiton kristillisen seurakunnan kanssa helluntaina Kristuksen aikana? Kyllä.

Niinpä tämä viipymisen aika on yksi niistä tunnusmerkeistä, jotka osoittavat Herran astuvan liittoon kansan kanssa.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Nouse minun tyköni vuorelle ja ole siellä; niin minä annan sinulle kivitaulut sekä lain ja käskyt, jotka minä olen kirjoittanut, jotta sinä opettaisit ne. Niin Mooses nousi, ja hänen palvelijansa Joosua; ja Mooses meni ylös Jumalan vuorelle. Ja hän sanoi vanhimmille: Odottakaa meitä tässä, kunnes palaamme teidän luoksenne; ja katso, Aaron ja Huur ovat teidän kanssanne; jos kenellä on jokin asia, menköön heidän tykönsä. Ja Mooses nousi vuorelle, ja pilvi peitti vuoren. Ja Herran kirkkaus laskeutui Siinain vuorelle, ja pilvi peitti sen kuusi päivää; ja seitsemäntenä päivänä hän kutsui Moosesta pilven keskeltä. Ja Herran kirkkauden näky oli Israelin lasten silmissä kuin kuluttava tuli vuoren huipulla. Ja Mooses meni pilven keskelle ja nousi vuorelle; ja Mooses oli vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä. 2. Moos. 24:12–18.

Mooseksen historiassa näemme viipymisen ajan. Tänä aikana kaksi taulua symboloivat liittoa, ja Herra on astumassa liittoon ja antamassa Moosekselle ohjeita temppelin rakentamisesta.

Vuodesta 1798 vuoteen 1844, noiden 46 vuoden aikana, Herra rakensi milleriittien temppeliä, jotta Hän voisi astua liittoon nykyajan Israelin kanssa.

Ajanjaksoa, josta juuri luimme Mooseksen ja seitsemänkymmenen vanhimman odotusajan yhteydessä, kutsutaan raamatullisessa historiassa helluntaiksi — viisikymmentä päivää pääsiäisen jälkeen. Herra käski Israelia viettämään helluntaita ikuisena muistona. Uudessa testamentissa helluntai on varhaiskristillisen seurakunnan keskeinen tapahtuma, joka muistuttaa juuri tästä historiasta. Havaitsemme samat osatekijät helluntaina Kristuksen aikana, milleriittien historiassa, ja nämä osatekijät toistuvat maailman lopussa.

Helluntai ja odotuksen aika Uudessa testamentissa

Tarkastelkaamme helluntaita Luukkaan 24:44–52:n valossa, Emmauksen tien kertomuksen yhteydessä.

Aiemmin Luukkaan evankeliumissa ne kaksi opetuslasta, jotka kulkivat Jeesuksen kanssa, pyytävät Häntä viipymään luonaan. Raamattu käyttää sanaa ”viipyä”. Siihen on merkitty viipymisen aika, mutta me tahdomme tässä samassa kertomuksessa panna merkille toisenlaisen viipymisen ajan.

Ja hän [Jeesus] sanoi heille: Nämä ovat ne sanat, jotka minä puhuin teille, kun vielä olin teidän kanssanne: että kaiken sen tuli käydä toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa. Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään Kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: Näin on kirjoitettu, ja näin Kristuksen piti kärsiä ja nousta kuolleista kolmantena päivänä, ja että parannusta ja syntien anteeksiantamusta oli saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Ja te olette näiden todistajat. Ja katso, minä lähetän teille Isäni lupauksen; mutta pysykää Jerusalemin kaupungissa, kunnes teidät puetaan voimalla korkeudesta.

Viipymisen aikaa leimaa käsky viipyä Jerusalemissa voiman saamiseksi. Tässä tapahtuu Milleriittojen sanoman voimalla varustaminen.

Viipyä merkitsee odottaa. ”Autuas se, joka odottaa.” Mitä varten? Voimalla varustamista.

Et voi ymmärtää oikein Keskiyön huudon voimaannuttamista, ellet ymmärrä viivytyksen aikaa, jolloin heitä käsketään odottamaan tuota voimaa. Se on osa kertomusta. Jotta taaksesi asetettu valo voisi edelleen loistaa, sinun on ymmärrettävä koko historia.

Ette ehkä vielä näe, mihin tämä on johtamassa, mutta huomenna se käy selväksi.

Kolme profetiaa ja viivytyksen aika

Kolme profetiaa johdatti milleriläiset väärinkäsitykseen, joka aiheutti viipymisen ajan ja ensimmäisen pettymyksen. Nämä profetiat ovat samat kolme, joista William Miller sanoi saaneensa alkamisajankohdan: 1335, 2520 ja 2300 päivää.

यदि आप समझते हैं कि विलिंब का समय मध्यरात्रि की पुकार का एक विशिष्ट अंग है, तो आपको यह पूछना चाहिए कि उस विलिंब के समय को किसने उत्पन्न किया। वे ये तीन समय-भविष्यद्वाणियाँ थीं: 1335, 2520, और 2300।

Jos hylkää vuosien 2520 ja 1335 ennustuksen, kiellät Keskiyön huudon ja putoat polulta alhaalla olevaan jumalattomaan maailmaan.

Siihen suuntaan olemme tämän kaiken myötä kulkemassa.

He viipyvät, koska heidän tulee odottaa voimaa korkeudesta, ja milleriläisessä historiassa tuo voima oli keskiyön huuto.

Mutta viipykää Jerusalemin kaupungissa, kunnes teidät puetaan voimalla korkeudesta. Ja hän vei heidät ulos aina Betaniaan asti, ja kohotti kätensä ja siunasi heitä. Ja tapahtui, että samalla kun hän siunasi heitä, hän erkani heistä, ja hänet otettiin ylös taivaaseen. Ja he kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten. Luuk. 24:49–52.

Betania on Jerusalemin esikaupunki, noin puolentoista mailin päässä kaupungista. Jeesuksen aikana tämä oli huomattava etäisyys, sillä ihmiset kulkivat kaikkialle jalan.

Betania merkitsee ”Köyhien taloa”.

Jeesuksen mieluisin paikka olla oli Betania, jossa Lasarus, Maria ja Martta asuivat.

On syytä panna merkille, että riemukulku Jerusalemiin on se historiallinen tapahtuma, jota sisar White käyttää kuvatessaan keskiyön huutoa.

Ennen kuin Jeesus saapui Jerusalemiin voitollista sisääntuloaan varten, Hän viipyi Betaniassa, Köyhien talossa. On olemassa viipymisen aika, joka edeltää voitollista sisääntuloa, samoin kuin on olemassa viipymisen aika, joka edeltää keskiyön huutoa. Ne ovat rinnakkaisia historioita, mutta käsittelemme yhä Luuk. 24:44–52:ta sekä odottamista ja viipymistä Jerusalemissa.

Varhaisissa kirjoituksissa, sivulla 247, puhuessaan milleriläisestä historiasta sisar White sanoo:

Pettyneet näkivät Raamatusta, että he olivat viivytyksen ajassa ja että heidän tuli kärsivällisesti odottaa näyn täyttymistä. Sama todistusaineisto, joka oli johtanut heidät odottamaan Herraansa vuonna 1843, johti heidät odottamaan Häntä vuonna 1844.

Keskiyön huudon aikana milleriläisten ymmärrys avautui käsittämään Raamatun kirjoitukset.

”Pettyneet” ensimmäisen pettymyksen jälkeen näkivät Kirjoituksista, että he elivät viipymisen aikaa, ja samat todisteet, jotka olivat johtaneet heidät ennustamaan vuoden 1843 Herran paluun ajankohdaksi, todistivat nyt vuotta 1844.

Mitä Herra oli tehnyt heidän hyväkseen? Hän avasi heidän ymmärryksensä. Tämä on opetuslasten historian rinnakkainen tapahtumakulku.

યાફબનો વલિબનો સમય અને કરાર

Jaakobin kertomuksessa on viipymisen aika. Tämä viipymisen aika valaisee monia profeetallisia totuuksia, vaikka käsittelemme niistä vain joitakin.

1. Mooseksen kirja 28, alkaen jakeesta 10, osoittaa, että kertomus Jaakobista on esikuva maailman lopusta. Jaakobin pojat edustavat niitä 144 000:ta maailman lopussa.

Jaakobilla oli poikia neljästä naisesta — kahdesta vaimosta, Raakelistä ja Leasta, sekä kahdesta sivuvaimosta. Hänen täytyi tehdä työtä vaimojensa vuoksi: 2520 päivää Lean puolesta ja 2520 päivää Raakelin puolesta. Jaakobin kertomuksessa näemme nämä molemmat 2520:t, jotka edustavat pohjoista ja eteläistä valtakuntaa.

Jaakob on milleriläisen historian ja 144 000:n vertauskuva. Hänen kertomuksensa tulisi antaa meille valoa maailman lopussa.

Jaakob lähti Beersebast ja kulki kohti Harania. Ja hän saapui erääseen paikkaan ja yöpyi siellä, sillä aurinko oli laskenut; ja hän otti sen paikan kivistä, pani ne päänalusekseen ja asettui siihen paikkaan nukkumaan. Ja hän näki unta, ja katso: maan päälle oli pystytetty tikapuut, ja niiden yläpää ulottui taivaaseen; ja katso: Jumalan enkelit nousivat ja laskeutuivat niitä pitkin. Ja katso: Herra seisoi niiden yläpuolella ja sanoi: Minä olen Herra, sinun isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala; tämän maan, jolla makaat, minä annan sinulle ja sinun siemenellesi. Ja sinun siemenesi on oleva kuin maan tomu, ja sinä levittäydyt länteen ja itään ja pohjoiseen ja etelään; ja sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat. Ja katso: minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua kaikkialla, minne menetkin, ja tuon sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennen kuin olen tehnyt sen, minkä olen sinulle puhunut. 1. Mooseksen kirja 28:10–15.

Herra on tekemässä liiton Jaakobin kanssa. Kun Herra tekee liiton Mooseksen ja Israelin kanssa, on viipymisen aika; kun Hän tekee liiton Jaakobin kanssa, on viipymisen aika; kun Hän tekee liiton nykyajan Israelin kanssa milleriläisessä historiassa, on viipymisen aika; ja kun Hän tekee liiton kristillisen seurakunnan kanssa helluntaina, on viipymisen aika.

Tässä kertomuksessa Herra viivytyksen aikana avaa kansansa ymmärryksen Sanalleen, mitä kuvaavat tikapuut, joilla enkelit nousevat ja laskeutuvat — vertauskuva yhteydestä Jumalan ja ihmisen välillä.

Jaakob heräsi unestaan ja sanoi: Totisesti Herra on tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt. Ja hän pelkäsi ja sanoi: Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tämä ei ole mikään muu kuin Jumalan huone, ja tämä on taivaan portti. 1. Mooseksen kirja 28:16, 17.

Puoliyön huudon aikaan milleriläiset neitsyet heräävät ja tulevat Jumalan huoneeksi. Hän astuu heidän kanssaan liittoon tehden heistä nykyajan Israelin.

Ja Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka hän oli pannut päänalusekseen, pystytti sen patsaan kaltaiseksi muistomerikiksi ja vuodatti öljyä sen päälle. Ja hän antoi sille paikalle nimeksi Beetel; mutta sen kaupungin nimi oli ennen ollut Luus. 1. Mooseksen kirja 28:18, 19.

"Lus" muuttuu. Milleriläiset eivät olleet Jumalan kansaa vuonna 1798. Milleriläisten historia on sen historiaa, kuinka Hän astuu liittoon heidän kanssaan ja tekee heistä kansansa, muuttaen heidät "Lusista" "Beteliksi".

Jaakob teki lupauksen ja sanoi: Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut tällä tiellä, jota kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteet ylleni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin Herra on oleva minun Jumalani. Ja tästä kivistä, jonka olen pystyyn asettanut patsaanomaiseksi muistomerkiksi, on tuleva Jumalan huone; ja kaikesta, mitä sinä minulle annat, minä totisesti annan sinulle kymmenykset. 1. Moos. 28:20–22.

Jaakobin lupaus on liittoon astumista. Hän pyytää Jumalaa varjelemaan hänet tiellä — vanhoilla poluilla — ja antamaan hänelle leipää syötäväksi. Milleriitit saavat syödä omaa leipäänsä eivätkä saa palata protestanttiseen mielettömyyteen.

Jos me jatkuvasti syömme sitä leipää, jonka Jumala meille antaa, Hän pitää liittonsa meidän kanssamme. Leipä ja vaate Jaakobin lupauksessa kuvaavat vuoden 1843 taulun totuuksia, joita Ellen White nimittää Aikojen Kallioksi — vanhoiksi poluiksi ja leiväksi.

”Tikkaat, jotka Jaakob näki yöllisessä näyssä, niiden perusta maan päällä ja ylimmät askelmat korkeimpiin taivaisiin ulottuvina; Jumala itse tikkaiden yläpuolella, ja Hänen kirkkautensa loistamassa jokaisella askelmalla; enkelit nousemassa ja laskeutumassa näitä loistavan kirkkauden tikkaita pitkin — ovat vertauskuva siitä, että tämän maailman ja taivaallisten asuinsijojen välillä ylläpidetään jatkuvaa yhteyttä. Jumala toteuttaa tahtonsa taivaallisten enkelien välityksellä heidän ollessaan lakkaamattomassa vuorovaikutuksessa ihmiskunnan kanssa. Nämä tikkaat ilmaisevat suoran ja tärkeän yhteydenpitokanavan tämän maan asukkaiden kanssa. Tikkaat edustivat Jaakobille maailman Lunastajaa, joka yhdistää maan ja taivaan toisiinsa. Jokainen, joka on nähnyt totuuden todistuksen ja valon ja ottaa totuuden vastaan tunnustaen uskonsa Jeesukseen Kristukseen, on sanan korkeimmassa merkityksessä lähetysoikeutettu. Hän on taivaallisten aarteiden vastaanottaja, ja hänen velvollisuutensa on jakaa ne muille, levittää sitä, minkä hän on vastaanottanut.” *Fundamentals of Christian Education*, 270.

Kun Hän viivytyksen aikana avaa heidän ymmärryksensä, Hän tekee sen lähettämällä enkeleitä ylös ja alas tikkaita pitkin.

Jos olet vastaanottanut totuuden, sinulla on vastuu jakaa se. Jos täytät vastuusi, sinusta tulee tikapuut — viestinnän kanava. Meidät on kutsuttu olemaan tuo kanava.

”Tikas kuvasi Kristusta; hän on yhteydenpidon väylä taivaan ja maan välillä, ja enkelit kulkevat edestakaisin jatkuvassa yhteydessä langenneen ihmissuvun kanssa. Kristuksen sanat Natanaelille olivat sopusoinnussa tikkaan vertauskuvan kanssa, kun hän sanoi: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ja laskeutuvan Ihmisen Pojan päälle.' Tässä Lunastaja samastaa itsensä salaperäiseen tikkaaseen, joka tekee yhteyden mahdolliseksi taivaan ja maan välillä.” *Review and Herald*, 11. marraskuuta 1890.

Jaakobilla on viivytyksen aika; hän viipyy ja näkee unta tikapuista, jotka kuvaavat sitä, että Herra avaa kansalleen Sanansa ymmärryksen viivytyksen aikana. Tässä historiassa Herra astuu liittoon kansansa kanssa, vie heidät Luusista ja tekee heistä Beetelin—Jumalan huoneen.

Yhteydenpidon kanava, jota kuvaavat tikapuilla ylös nousevat ja alas laskeutuvat enkelit ja joka on Kristus, esitetään myös Sakarjan kirjassa. Sis. White kommentoi tätä Review and Herald -lehdessä 20. heinäkuuta 1897, vaikka hän käyttääkin toista vertauskuvaa.

Voidellut, jotka seisovat kaiken maan Herran tykönä, ovat siinä asemassa, joka kerran annettiin Saatanalle varjelevana kerubina. Pyhien olentojen toimesta, jotka ympäröivät hänen valtaistuintaan.

Mitä ovat ”pyhät olennot”? Enkeleitä. ”Valtaistuintaan ympäröivien pyhien olentojen välityksellä Herra ylläpitää jatkuvaa yhteyttä maan asukkaisiin.” Se on tikapuut. Tässä sisar White ei kuitenkaan aio käyttää tikapuita vertauskuvana.

Kultainen öljy kuvaa sitä armoa, jolla Jumala pitää uskovien lamput varustettuina, etteivät ne alkaisi lepattamaan ja sammuisi. Ellei tätä pyhää öljyä vuodatettaisi taivaasta Jumalan Hengen sanomissa, pahan voimat hallitsisivat ihmisiä kokonaan.

Jumalaa häväistään, kun emme ota vastaan niitä ilmoituksia, jotka Hän meille lähettää. Siten me torjumme sen kultaisen öljyn, jonka Hän tahtoi vuodattaa sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä. Kun kuuluu huuto: ”Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan”, ne, jotka eivät ole ottaneet vastaan pyhää öljyä, jotka eivät ole vaalineet Kristuksen armoa sydämessään, tulevat huomaamaan tyhmien neitsyiden tavoin, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei itsessään ole voimaa hankkia öljyä, ja heidän elämänsä menee haaksirikkoon. Mutta jos Jumalan Pyhää Henkeä pyydetään, jos me anomme niin kuin Mooses: ”Anna minun nähdä kirkkautesi”, niin Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämiimme. Kulustaisten putkien kautta kultainen öljy välitetään meille. ”Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.” Ottaessaan vastaan Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet Jumalan lapset loistavat valoina maailmassa.” Review and Herald, 20. heinäkuuta 1897.

Jaakobin kertomuksessa meillä on kertomus milleriittien historiasta. Siinä on viivytyksen aika, ja hän näkee tikapuut, jotka edustavat yhteyttä taivaan ja maan välillä.

Sakarja kertoo meille kahdesta kultaisesta putkesta. Tikkaissa on kaksi pääsivupuuta, mutta Sakarja kutsuu niitä kahdeksi kultaiseksi putkeksi.

Meidän tulee ottaa vastaan ne sanomat, jotka laskeutuvat taivaan tikapuita pitkin, ja välittää ne toisille. Jos teemme niin, meistä tulee osa tikapuita, osa välitysprosessia.

Sisar White liittää tämän kymmenen neitsyen vertaukseen.

Milleriläisten historiassa he täyttivät vertauksen kymmenestä neitsyestä. Jaakobin viipymisen aika on Matteuksen 25. luvun ja Habakukin 2. luvun viipymisen aika: ”Vaikka näky viipyisi, odota sitä.”

याकूब और जकर्याह की कथा एक ही ठहराव के समयों की है।

Viipymisen aika merkitsee muun muassa sitä, että Herra on aikeissa lisätä seuraajiensa ymmärrystä Jumalan sanasta. Jos et ota vastaan tuota pyhää öljyä, olet tyhmä neitsyt.

Kun saavut tähän historianvaiheeseen, kun ovi sulkeutuu ja sinä olet tyhmä neitsyt, sisar White sanoo: ”Surullisimmat sanat, mitä koskaan on kuultu: ’Minä en tunne teitä.’”

Viivytyksen aikaa ei voi erottaa keskiyön huudosta. Viivytyksen aika saa aikaan Pyhän Hengen vuodatuksen, joka avaa Jumalan kansan ymmärryksen Sanalle keskiyön huudon aikana ja antaa sen öljyn, joka erottaa viisaat neitsyet tyhmistä.

Viivytyksen aika ja Kristuksen kruunaava ihme

On viivytyksen aika, jolloin Kristus suoritti kruunaavan tekonsa — herättäessään Lasaruksen.

Jeesus sai sanan: "Lasarus on sairas. Tule, pidä hänestä huolta." Mutta Jeesus ei lähtenyt heti.

Sisaren White mukaan opetuslapset kompastuivat tähän. He ihmettelivät, miksi Hän ei aikonut auttaa ystävänsä tai osoittaa voimaansa Messiaana. Mutta Hän viipyi.

"Viivyttäessään tuloaan Lasaruksen luo Kristuksella oli armon tarkoitus niitä kohtaan, jotka eivät olleet ottaneet Häntä vastaan. Hän viipyi, jotta herättämällä Lasaruksen kuolleista Hän antaisi itsepäiselle, epäuskoiselle kansalleen vielä yhden todistuksen siitä, että Hän todella oli 'ylösnousemus ja elämä'. Hän ei halunnut luopua kaikesta toivosta kansan suhteen, noiden Israelin huoneen köyhien, harhailevien lampaiden suhteen. Hänen sydämensä murtui heidän katumattomuutensa tähden. Armossaan Hän päätti antaa heille vielä yhden todistuksen siitä, että Hän oli Ennalleenasettaja, Hän, joka yksin voi tuoda elämän ja kuolemattomuuden valoon. Tämän oli määrä olla sellainen todistus, jota papit eivät voineet väärintulkita. Tämä oli syynä Hänen viivytykseensä lähteä Betaniaan." Aikakausien Toivo, 529.

Hän viivytteli antaakseen heille vielä yhden todisteen siitä, että Hänellä oli valta herättää kuolleet eloon. Tämä kruunaava ihme, Lasaruksen herättäminen, pani Jumalan sinetin Hänen työnsä ja Hänen jumaluutta koskevan väitteensä päälle. Keskiyön huudon aikaan Herra herättää viisaat neitsyet. Tämä on kuvaus sinetöimisprosessista. Milleriläisiä sinetöitiin, ja he siten tarjosivat kuvauksen 144 000:n sinetöimisestä. Lasaruksen opetus on, että Kristus voi ottaa jonkun, joka on kuollut rikkomuksiin ja synteihin, ja herättää hänet eloon. Lasarusta koskevassa kertomuksessa Kristus määrittelee kuoleman uneksi. He kaikki nukkuvat. Hän viivyttelä. Hän herättää Lasaruksen, tuo heidät eloon ja asettaa sinettinsä heidän päälleen. Tämä on Hänen kruunaava ihmeensä. Meidän historiassamme, kun Hän sinetöi 144 000, Hän kohottaa heidät lipuksi. Sakarja sanoo, että tuo lippu on kuin jalokivet kruunussa. Tämä on Hänen kruunaava tekonsa.

Millerriläisen historian aikana tapahtuneen totuuden vuodattamisen ja avautumisen myötä viipymisen aika merkitsee sitä hetkeä, jolloin Herra avaa totuuden. Tikkaat, joilla enkelit nousevat ja laskeutuvat, ovat se paikka, jossa sinetöimisprosessi tapahtuu.

Voitollinen sisääntulo ja keskiyön huuto

Nyt tarkastelemme voittoisaa sisääntuloa. Huomaa, mihin sisar White vertaa voittoisaa sisääntuloa Profetian Hengen 4. osassa, sivulla 250.

”Keskiyön huutoa ei niinkään kannattanut väittely, vaikka Raamatun todistus oli selvä ja ratkaiseva. Sen mukana kulki pakottava voima, joka liikutti sielua. Ei ollut epäilystä, ei kyselyä. Kun Kristus ratsasti voitonriemuisesti Jerusalemiin, juhlaa viettämään kokoontunut kansa virtasi maan kaikista osista Öljymäelle, ja liittyessään Jeesusta saattavaan joukkoon he tempautuivat hetken innoitukseen ja auttoivat paisuttamaan huutoa: ’Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!’ [Matthew 21:9.] Samalla tavoin myös epäuskoiset, jotka virtasivat adventistikokouksiin — toiset uteliaisuudesta, toiset vain pilkatakseen — tunsivat sanoman mukana kulkevan vakuuttavan voiman: ’Katso, Ylkä tulee!’”

Voitokas sisääntulo kuvaa keskiyön huutoa.

Lukekaamme, mitä sisar White sanoo voitollisesta sisääntulosta The Youth Instructorissa, 21. helmikuuta 1901.

Kristuksen Jerusalemiin saapumisen aika oli vuoden ihanin vuodenaika. Öljymäki oli vihreyden peittämä, ja lehdoissa loisti moninainen lehvistön kauneus. Jerusalemin ympäristöseuduista oli juhlaan saapunut paljon väkeä hartaassa halussa nähdä Jeesus.

Miksi? Koska he kuulivat Lasaruksesta.

Vapahtajan kruunaavalla ihmeteolla, kun hän herätti Lasaruksen kuolleista, oli ollut kansaan ihmeellinen vaikutus, ja suuri, innostunut ihmisjoukko kerääntyi siihen paikkaan, jossa Jeesus oleskeli.

Niinpä Hän viipyy Betaniassa ennen voittoisaa sisääntuloa.

Tämä viittaa viipymisen aikaan.

Iltapäivä oli puoliksi kulunut, kun Jeesus lähetti opetuslapsensa Beetfagen kylään sanoen: ”Menkää kylään, joka on teitä vastapäätä, niin heti te löydätte aasintamman sidottuna ja varsan sen kanssa; päästäkää ne ja tuokaa minulle. Ja jos joku sanoo teille jotakin, niin sanokaa: Herra tarvitsee niitä; ja heti hän lähettää ne.”

Tämä oli ensimmäinen kerta Hänen palvelutyönsä aikana, jolloin Kristus suostui ratsastamaan, ja opetuslapset tulkitsivat tämän merkiksi siitä, että Hän oli aikeissa ottaa kuninkaallisen valtansa ja arvovaltansa käyttöön sekä astua Daavidin valtaistuimelle. Iloiten he täyttivät annetun tehtävän. He löysivät varsan, päästivät sen irti ja toivat sen Jeesuksen luo, joka istuutui sen selkään. Kun Jeesus asettui eläimen selkään, ilma täyttyi ylistyksen ja riemun huudoista. Hänellä ei ollut mitään ulkonaista kuninkuuden tunnusmerkkiä, Hän ei käyttänyt hallitusasua eikä Häntä seurannut sotilaiden joukko. Mutta Häntä ympäröi odotuksesta kiihtynyt ihmisjoukko. Hän oli juuri herättänyt kuolleen. Kansa ajatteli Hänen tulevan olemaan Israelin Pelastaja. Keitä nämä ihmiset olivat?

Monet imartelevat itselleen, että Israelin vapautuksen hetki on käsillä. Mielikuvituksessaan he näkevät Rooman armeijan hajotettuna ja Jerusalemita karkotettuna sekä juutalaisen kansan jälleen vapaana sortajan ikeestä. Huulilta huulille kulkee kysymys: ”Will he at this time restore again the kingdom to Israel?” Monet väkijoukossa muistavat profeetan sanan: ”Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem: behold, thy king cometh unto thee: he is

just, and having salvation; lowly, and riding upon an ass.” Kukin pyrkii ylittämään toisen vastatessaan profeetalliseen menneisyyteen. Huuto kuuluu vuorelta laaksoon: ”Hosanna to the Son of David:” — keskiyön huuto — ”Blessed is he that cometh in the name of the Lord; hosanna in the highest.”

Tuossa kulkueessa ei kuultu mitään valitusta eikä itkua. Ne, jotka kerran olivat olleet sokeita mutta joiden silmät Jumalan Poika oli parantanut, kulkivat edellä.

Kuka johtaa tietä? Ne, jotka ennen olivat laodikealaisia.

He tungeksivat Jeesuksen ympärille, samalla kun eräs, jonka Hän oli herättänyt kuolleista, talutti eläintä, jonka selässä Hän ratsasti. Ne, jotka ennen olivat olleet kuuroja ja mykkiä mutta olivat nyt parannetut, vahvistivat iloisia hoosianna-huutoja. Rammat, jotka nyt kävelivät, katkoivat palmunoksia ja sirottelivat niitä Hänen tielleen.

Spitaalinen, joka oli kerran suljettu yhteiskunnan ulkopuolelle, oli siellä Vapahtajan voimalla puhdistettuna. Hän levitti vaippansa Vapahtajan tielle huudahtaen: ”Oi kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.”

Parantunut riivattu oli siellä, nyt terveessä mielessä, lisäten todistuksensa: ”Herra on tehnyt minulle suuria, joista minä iloitsen.”

Herätetyt kuolleet olivat siellä ylistämässä Häntä. Leski ja orpo kertoivat Hänen ihmeellisistä teoistaan. Pienet lapset, sairaudesta parannetut ja haudasta takaisin tuodut levittivät Lunastajan tielle palmujen oksia ja kukkia.

Niinpä Jeesus viipyy Köyhien Talossa, viitaten Viipymisen Aikaan.

Miksi? Koska Hän on juuri vuodattamaisillaan Pyhän Henkensä ja avaamaisillaan heidän ymmärryksensä, viitaten Keskiyön huutoon.

Tässä kertomuksessa Hän tulee Kuninkaana, viitaten 22. lokakuuta 1844. Tuleeko Jeesus 22. lokakuuta 1844 vastaanottamaan valtakunnan? Kyllä.

Tämä on riemukulku, ja on niitä, jotka korottavat keskiyön huudon.

Kuka nämä ihmiset ovat? He ovat niitä, jotka on muutettu Kristuksen voimalla.

Sanoma Kristuksen vanhurskaudesta, Hänen voimastaan muuttaa meidät sokeista näkeviksi, kuolleista eläviksi, spitaalisista puhtaiksi, sisältyy kertomukseen riemullisesta sisääntulosta, joka on esikuva keskiyön huudosta. Mikä kantaa tuota sanomaa?

Minkä päällä Kristus ratsastaa? Aasin. Juuri islamin sanoma kantaa Kristuksen vanhurskauden sanomaa.

Vuonna 1840 ensimmäisen enkelin sanoman voimaantuminen liittyi islamin pidättämiseen. Ensimmäinen sanoma johtaa toiseen sanomaan; niitä ei voida erottaa toisistaan.

Ensimmäinen sanoma kantaa toisen sanoman.

Ensimmäinen sanoma vahvistettiin, kun islam pidätettiin, ja siten profetia täyttyi. Tämä vahvistus antoi voiman ensimmäisen enkelin sanomalle ja johti siihen, että protestantit sulki ovensa sitä vastaan.

Protestanttisten kirkkojen suorittama ovien sulkeminen merkitsi islamin sanoman hylkäämistä.

Milleriläisten historia on meidän historiamme esikuva.

Sanoma Kristuksen vanhurskaudesta 144 000:n sinetöimisen aikana, jolloin Herra vuodattaa Pyhän Henkensä ja avaa Kirjoitukset adventismin laodikealaisille ja spitaalisille, kuljetetaan jälleen aasin välityksellä — islamin sanoman välityksellä.

Kesällä ja syksyllä 1844 annettiin julistus: "Katso, ylkä tulee." Tuolloin tulivat ilmi ne kaksi ryhmää, joita viisaat ja tyhmät neitsyet edustavat — toinen ryhmä, joka odotti Herran ilmestymistä ilolla ja joka oli ahkerasti valmistautunut kohtaamaan Hänet; toinen ryhmä, joka pelon vaikutuksesta ja hetken mielijohteesta toimien tyytyi totuuden teoriaan, mutta oli vailla Jumalan armoa. Vertauksessa, kun ylkä tuli, "ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssaan häihin". Yljän tulemus, joka tässä esitetään, tapahtuu ennen häitä. Häät kuvaavat sitä, että Kristus ottaa vastaan valtakuntansa. . . ." Suuri taistelu, 427

Voitollinen sisääntulo on Kuninkaan saapuminen. 22. lokakuuta 1844 Hän vastaanottaa valtakunnan. Tämä on voitollinen sisääntulo.

Juuri tämän ajanjakson kuluessa nämä kaksi ryhmää sinetöidään kohtaloonsa.

Julistus: "Katso, Ylkä tulee", johti kesällä 1844 tuhansia odottamaan Herran välitöntä tulemusta. Määrättyä aikana Ylkä tuli, ei maan päälle, niin kuin kansa odotti, vaan taivaassa Vanhaikäisen tykö häihin, vastaanottamaan valtakuntansa. "Ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssaan häihin; ja ovi" — mikä? — "suljettiin." Heidän ei tullut olla häissä henkilökohtaisesti läsnä, sillä ne tapahtuvat taivaassa, samalla kun he ovat maan päällä. Kristuksen seuraajien tulee "odottaa Herraansa, milloin hän palaa häistä." Luuk. 12:36. Mutta heidän tulee ymmärtää hänen työnsä ja seurata häntä uskossa, kun hän menee sisälle Jumalan eteen. Tässä merkityksessä heidän sanotaan menevän häihin." Suuri taistelu, 427.

Raamatulliset viittaukset viipymisen aikaan

Muutamit raamatunkohdat korostavat viipymisen aikaa. Käymme ne nopeasti läpi ja päätämme sisar Whiten lausuntoon.

Yljän viipyessä he kaikki torkahtivat ja nukkuivat. Matteus 25:5.

Juuri tässä, 22. maaliskuuta 1844, viitaten viipymisen aikaan.

22. maaliskuuta 1844 ei ole Raamatun profetian ennustus. Se on päivämäärä, jonka milleriläiset ymmärsivät väärin, mutta se johti ensimmäiseen pettymykseen ja merkitsi viivytyksen ajan.

Raamattu ei väitä, että Jumala aiheuttaa viipymisen ajan. Sen aiheuttaa kansan väärinkäsitys: "Vaikka näky viipyisi, odota sitä, sillä se ei viivy, se ei valehtele."

Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa ne tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää. Mutta mene sinä tietäsi loppuun asti; sillä sinä saat levätä ja nousta osaasi päivien lopussa. Daniel 12:12, 13.

Voit lukea tämän kahdella tavalla. Kummallakin tavalla:

Autuas on se, joka odottaa, ja autuas on se, joka pääsee tuhanteen kolmeensataan kolmeenkymmeneen viiteen päivään. Mutta sinä, mene tietäsi loppuun asti; sillä sinä saat levätä ja nousta osaasi päivien lopussa.

Siunaus tulla 1335:een ei koske ainoastaan aikaprofetian päätepisteen saavuttamista. Kaaviossa 1335 päättyy vuonna 1843. Siunaus ei ole ainoastaan profetian päättyminen, vaan viivytyksen ajan kokemus. Siunaus tapahtuu viivytyksen ajan ja 22. lokakuuta 1844 välisenä aikana. Tässä sinun tulee odottaa. ”Autuas se, joka odottaa.”

Sentähden Herra odottaa, että hän voisi olla teille armollinen, ja sentähden hän korottaa itsensä, että hän voisi armahtaa teitä; sillä Herra on oikeuden Jumala: autuaita ovat kaikki, jotka häntä odottavat. Jesaja 30:18.

Odotus ulottuu viipymisen ajasta 22. lokakuuta 1844 saakka. Jos odotat Häntä, sinut tullaan siunaamaan.

Sillä näky odottaa vielä määrättyä aikaa, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viivästy, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu eikä viivy. Habakuk 2:3.

Milleriläisten väärinkäsitys aiheutti viipymisen ajan. Näky on määrättyä aikaa varten — 22. lokakuuta 1844. Se ei ole valheellinen, mutta te luulette sen viipyvän väärinkäsityksen tähden.

Suunnitteliko Herra väärinkäsityksen? Kyllä. Sis. White sanoo niin.

Herra synnytti väärinkäsityksen vuoden 1843 taulun kautta. William Miller sanoi, ettei hän ollut koskaan lopullisesti vahvistanut vuotta 1843, mutta vuonna 1843 veljet pyysivät häntä poistamaan sanan ”jos” ja merkitsemään vuoden 1843 tienviitaksi. Sisaren White mukaan tämä on profeettallinen tienviitta, Habakukin kirjan 2. luvun täyttymys. Tämä tienviitta, joka dogmaattisesti merkitsi vuoden 1843, synnytti viivytyksen ajan.

Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät ne asiat, jotka nähtiin vuosina 1843 ja 1844. Sanoma annettiin. Eikä tämän sanoman toistamisessa tulisi olla viivytystä, sillä aikojen merkit täyttyvät; päätöstyö on saatettava päätökseen. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan määräämänä sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osaosassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

Huomaa Daniel 12:12, 13: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää.” — ”Autuas se, joka saavuttaa 1335. Autuas se, joka saavuttaa vuoden 1843”, se on jae 12.

Jae 13:

Mutta mene sinä tiesi loppuun asti; sillä sinä saat levätä ja nousta osaasi päivien lopussa.
Daniel 12:12, 13.

Sisar White yhdistää jakeet 12 ja 13 toisiinsa sanoen, että 1335:n siunaus täyttyy vuosina 1843 ja 1844. Kysymys ei ole ajankohdasta sinänsä, vaan niistä, jotka odottavat Kristuksen riemullista saapumista Jerusalemiin, tunnistavat enkelit, jotka nousevat ja laskeutuvat tikapuilla, ja astuvat liittoon Herran kanssa, kun Hän antaa heille liiton kaksi taulua.